

GĚČKO

ŠKOLNÍ OBČASNÍK GYMNÁZIA MIMOŇ

Redakční rada:

šéfredaktor :

T. Halbych
tomhalbych@gmail.com
Okénko do světa softwaru

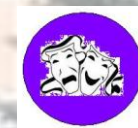

redaktoři:

K. Stachová
stachova.klara@seznam.cz
Ze života školy

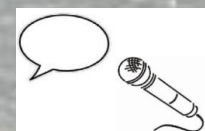
T. Stehlíková
stehlikovat@gymi.cz
J. Růžičková
Za oponou

L. Holajová
lenkaholajova@seznam.cz
Pro chvíli oddechu

Romana Faltová
romaine.f@email.cz
Události, komentáře,
rozhovory

Vážení čtenáři,

právě otvíráte páté (tedy téměř jubilejní) číslo našeho školního časopisu. Chtěl bych vám za celou redakční radu poděkovat za to, že náš občasník čtete a že nás podporujete i e-maily. Navíc bych chtěl všem třídám připomenout blížící se Vánoční akademii. Tímto vás prosím, abyste své navícené scénky prokonzultovali se svými patrony včas, než bude generální zkouška.

Příjemné počtení přeje Tomáš Halbych

Ze života školy

Každý měsíc přemýšlím, o čem bych asi tak měla psát. Nějak už přestalo bavit psát stále o tom, co nám ve škole nevyhovuje nebo naopak vyhovuje. A také mi po prvních třech číslech došlo, že všichni nemáme stejný názor. Proto jsem trochu vyzpovídala sekundu, co si vlastně myslí zase ona o nás, o naši škole. A tak jsem jejím žákům položila tři otázky, o odpovědi se s čtenáři podělím.

1. otázka: **Letos už jste v sekundě. Chovají se k vám kantoři či ostatní žáci jinak?**

Nejčastější odpovědí byla podle mého očekávání tato: „Ano, kantoři jsou přísnější než minulý rok, taky ostatní žáci se se mnou více baví.“ Jak už jsem říkala, příliš mě to nepřekvapilo, jelikož sama osobně vím, jaké to kdysi bylo a jaké je to teď. Ale našla se i úplně protikladná odpověď: „Učitelé jsou méně přísní.“ Nebo neutrální reakce: „Učitelé se chovají pořád stejně.“ Ovšem odpověď, která mě asi nejvíce zaujala a nejvíce pobavila, zněla: „Nejsme bažanti.“

2. otázka: **Co říkáte na letošní primány? Vidíte se v nich trochu?**

Upřímně, kdyby mi někdo takovou otázku položil, asi bych dlouho přemýšlela, než bych odpověděla. Odpovědi se různily, ale názory sekundy se daly shrnout do pěti typů odpovědí.

- * „Primáni se neumí chovat.“
- * „V primánech se nevidím, byl jsem jiný.“
- * „Ano, vidím se v nich, byl jsem takový.“
- * „Primáni jsou v pohodě, jsou prostě fajn.“
- * „Nepůsobí na mě, nejsou zajímaví.“

3. otázka: **Překvapilo vás v primě na této škole něco?**

Sešlo se celkem sedmnáct rozdílných odpovědí, i když v některých se žáci shodovali. Například třeba v odpovědi „Očekával/a jsem, že nás bude víc.“ Nebo „Jsou tu lepší učitelé.“ Nejčastější však byla „Učitelé na nás byli hodní.“ Jiný názor - „Jiný způsob vyučování, jiná klasifikace.“ Ale abych vás o všechny odpovědi neošidila, uvádím i další.

- * „Jsou tu nechutné záchody!“
- * „Na základní škole jsme byli jako ve vězení.“
- * „Lepší spolužáci, více kamarádů.“
- * „Podobné učení.“
- * „Nový předmět, nový hudební nástroj.“
- * „Nevychování, drzí spolužáci.“
- * „Akademie.“
- * „Nic, vše jsem čekal/a.“
- * „Očekával jsem větší nudu (např.: více písemek).“
- * „Lépe vybavené třídy.“
- * „Ochota kantorů, ostatních žáků.“
- * „Samostatnost (museli jsme po sobě odnášet nádoby).“
- * „Volný pohyb o přestávkách.“

Ať už byly odpovědi jakékoliv, myslím, že byly pravdivé. To, že tu nemáme zrovna dokonalé toalety, je tedy pravda. Ze svého malého výzkumu mám docela dobrý pocit. Chtěla bych ještě poděkovat p. uč. Pospíšilové a žákům sekundy, že mi odpovědi poskytli.

To nejlepší na konec: „Čekal jsem, že o přestávkách tu nebude takový hluk (přece jen je gymnázium výběrová škola).“ ☺

Rozhovory

Nadcházející rok 2013 je plný očekávání. Alespoň v České republice – vzhledem k jedné velké události. V roce 2013 se uskuteční první přímá volba prezidenta. To, jak budou volby probíhat, si každý může najít na internetu či v jiných pramenech, je ale faktem, že tato událost už je záležitostí i některých lidí z vyšších ročníků (nejen) na naší škole. Ale koho vlastně chtějí mladí lidé volit? Mají stejný názor jako starší generace? Nejen na tyto otázky jsem chtěla znát odpověď.

V prezidentských volbách je rozhodně z čeho vybírat. Možnosti stát se hlavou státu využilo hned několik kandidátů, ale po nesplnění určitých podmínek (či prostého vzdání se boje) se jejich počet podstatně zredukoval na jedenáct, dá-li se to tak říci, přeživších. Mezi nimi je řada přinejmenším zajímavých jmen, která si vychutnávají především široká média. A přízně si, média hrají obrovskou roli všude, politiku nevyjímaje. Nebojím se dokonce říci, že je na nich vše založeno. Většina lidí se ani tak moc nezajímá o hloubku a skutečnou podstatu věci, až na některé pseudointelektuály, kteří otevřou Wikipedii, přečtou první dva řádky a hned jsou s danou věcí obeznámeni a znají ji lépe než kdejaký odborník. Ale je to i věc mladých? Nebo hlavně mladých? Jak už jsem uvedla, největší vliv mají média, a tak není divu, že mezi nejdiskutovanější kandidáty patří Prof. JUDr. Vladimír Franz. A proč? To všichni víme. Většina z nás nezná jen jeho jméno, ale především jeho zjev. Nemusíte vědět, že je to pedagog na DAMU, hudební skladatel nebo výtvarník, ale hlavně že víte, že je to „ten tetovanéj Avatar.“ Ano, pan Franz opravdu nevypadá jako valná většina populace, a možná právě proto je to hlavní důvod, proč ho spousta lidí chce volit. A většinou spousta mladých lidí, čímž jsem vlastně odpověděla na první otázku v tomto článku. Ale proč pan Franz? Je ten správný čas bořit mýty a určité předsudky? V tomto se naše společnost značně rozděluje na dvě poloviny. Mezi další velice diskutované kandidáty patří Tomio Okamura (v japonštině: 岡村 富夫), moravsko-japonský podnikatel a viceprezident AČCKA. A vlastně také člověk z lidu. A také trochu kontroverzní svým původem. Je pravda, že mezi omladinou už nemá tolik příznivců jako V. Franz, ale své zastánce má. A málo jich není. I zde se nabízí otázka, proč by to měl být zrovna pan Okamura. Dostává se mi velice zajímavé odpovědi. Jak už jsem zmínila, je to člověk z lidu. Část dětství strávil v dětském domově, pracoval jako popelář. A z úplného dna se dostal až do výšin, pro mnohé z nás nepředstavitelných. Proto je některým lidem tak sympatický. Je ale fakt, že médiu je prezentován jako populist, což mu příliš na sympatičnosti nepřidává. Jeden z kandidátů, který je v popředí, je i Karel Schwarzenberg, ministr zahraničních věcí, předseda strany TOP 09 a ... hrabě. A notorický spáč. Je pravda, že mladí ho spíše na postu prezidentském vidět nechtějí, ale všem vykouzlí úsměv na tváři pohled na pána v těsném obleku, který si v poslanecké sněmovně hová takovým způsobem, až mu teče slina po bradě. Smutné či komické, kdoví. A přesně to si říkám, když se zmíním svým vrstevníkům o jiných méně známých (či spíše méně medializovaných) kandidátech, jako je Zuzana Roithová či Vladimír Dlouhý, protože ve většině případů ani nevědí, že někdo takový existuje.

Kdybych se měla rozepsat více o prezidentských volbách a kandidátech, nestačily by mi na to ani čtyři strany, natož jedna, ale to nejdůležitější jsem ve zkratce napsala. A co na závěr? Snad jen malá humorná tečka.

" Nejlepší prezident by stejně byl Cimrman."

- "A co umí?"

- "Prej všechno."

- "A kdo to o něm říká?"

- "On."

Okénko do světa softwaru

ÚKLID WINDOWS

Každý z nás to asi zná: už po několika měsících používání počítače v něm zůstává spousta souborů, které zbytečně zabírají místo na disku. Někteří uživatelé v tomto případě počítač "čistí" pomocí programu schovaného v příslušenství jménem Vyčistit disk. Když už ani toto nezabírá, máte dvě možnosti: manuálně najít a zlikvidovat nějaké soubory nebo použít jiný čisticí program. V tomto článku nabízím několik těchto freewarových programů.

CCleaner

Jeden z nejznámějších a nejefektivnějších čisticích programů. CCleaner zvládne bezchybně pročistit systém, prohlížeč, multimédia i registry. Program vše nejprve analyzuje, ukáže vám, kolik volného místa odebráním získáte. Mezi další přednosti programu patří možnost deaktivace automaticky spouštěných programů, možnost bezchybné odinstalace nechtěných programů a obnovení systému, které se leckdy může hodit.

SlimCleaner

Méně známý výkonný čistič. Dokáže nejen pročištění jako CCleaner, ale obsahuje i možnost nastavení prohlížečů, podrobné analyzování disku, pročištění volného místa a naformátování a až 35násobné smazání souborů. Dále program nabízí jakési stručné zobrazení známých ovládacích panelů. To vše zobrazí v několika přehledných oknech.

FCleaner

Velmi podobný CCleaneru. Zvládne vyčistit jednotlivé oblasti systému Windows i neplatné položky a historii aplikací. Od CCleaneru se liší hlavně vzhledem a uspořádáním prvků. Mezi jeho další výhody patří správa automaticky spouštěných programů při zapnutí počítače. V programu je také možno zobrazit statistiky, jak se programu daří zlepšovat systém.

CM Disk Cleaner

Odlišný od většiny ostatních čisticích programů. Všechny své funkce obsahuje v jednom jednoduchém okně. Obsahuje odebrání nadbytečných souborů, čistič aplikací, registru, několikanásobné mazání dat a zajímavou funkci OneClickCleanup, která umožňuje pročištění systému jediným kliknutím myši.

Defraggler

Není čisticím programem, ale neměl by tu rozhodně chybět. Nástroj pro defragmentaci dnes sice obsahuje skoro každé PC, ale tento patří mezi nejlepší. Stejně jako ostatní defragmentovací programy je nejlepší spouštět ho, jen když s počítačem nepracujete. Ihned po zapnutí defragmentace nabízí Defraggler podrobné informace o jejím průběhu.

Za oponou

Nedávno jsem viděla tetování říkající o svém majiteli, že jede „Celý život na plný plyn!“ Po krátkém rozjímání nad touto myšlenkou mi jeho prohlášení přišlo spíš smutné než energické a pozitivní, jak nejspíš mělo působit. Člověk totiž dnes opravdu zastává roli opotřebitelného, snadno nahraditelného motoru, který je vystavován maximálním nárokům a musí jet na plný plyn, dokud prostě nepodnikne svou poslední jízdu.

Odkud takový motor čerpá energii? Jsou ty zdroje obnovitelné? A dokáže původ zdrojů energie ovlivnit správnou funkci lidského motoru a dobu, po kterou je schopný výkonu? Já osobně bych odpověď hledala v posteli a ledničce.

Na první pohled by se mohlo zdát, že není snadnějšího zisku energie. Není to ale tak jednoduché. Jen málo lidí dnes dbá na to, aby energie získaná těmito způsoby byla kvalitní. Mluvím tu o spánku a příjmu potravy. Jsme totiž nuceni spěchat, nejsme zvyklí zastavovat, pořád se někam ženeme a musíme stíhat víc věcí, než kolik jsme schopni zvládnout. Život se pomalu mlží v chaosu, smogu a párách zavánějících přesmaženým olejem.

Že jídlo z fast foodů není kvalitním zdrojem ani v nejmenším, to ví každý. Nestačím se divit, že i přesto je to zdroj natolik využívaný. Je to nedostatkem času, informací? To člověk vážně spěchá až tak moc, že nemá čas na to, aby se staral sám o sebe? Asi před rokem jsem viděla dokument zvaný Potraviny, a.s. (Food, inc.), který mě lehce drastickým způsobem donutil zajímat se o to, co jím, a o potravinový průmysl obecně. A věřte mi, rychlým občerstvením, hlavně těm s logem žlutého emka, se vyhýbám obloukem. Jsou to totiž podniky snažící se vytvořit iluzi restaurace. Nejzákeřnější je podle mě iluze hodnotného masa.

Je naivní si myslet, že hamburger, který jíš, vypadal dřív jako spokojená kravička pasoucí se na louce. Ne, tahle kravička papala rozemletá těla svých kamarádů pro větší příjem bílkovin a stimulaci růstu. A už vůbec nepočítej s tím, že tvoje kuřecí nugetky někdy spatřily denní světlo. Do formy, kterou jíš, se dostaly díky růstovým hormonům a nehumánním podmínkám bez oken a prostoru ve velkovýkrmnách. Pokud ale jinak nedáš, dej si radši kuřecí a radši než nugety pořádný kus svaloviny, pomůže ti to vyhnout se smrtelné bakterii E-coli, která je obsažena v trávicím traktu skotu a sem tam v nějakém tom hamburgeru - zanedbané podmínky na jatkách (uklidním tě, to je spíš americká záležitost... Ale vážně, jsou zaznamenána úmrtí s touto příčinou). Jestli máš rád hranolky, zvol jakékoliv, jen ne ty z McDonaldu – v břiše se ti budou rozkládat ještě měsíc.

Víš, fast foody jsou jen pro lidi, kteří si sami sebe neváží. To, co jíš, je důležitější, než si myslíš, a i když budeš mít štěstí a Escherichia Coli se zrovna tvému hamburgeru vyhne, nic dobrého v něm nenajdeš. Spousta lidí ví, jak správně krmit svoje auto, ale nedochází jim, že ani sobě by neměli odpírat to nejlepší palivo. Nevěř iluzionistům, kteří ti nutí to, co tvému motoru škodí.

Co takhle příště pro jednu místo plynu šlápnout na brzdu a užít si jízdu?

Za oponou

Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti

Jednou za čas se mi stane, že nevím, po jaké knize se poohlédnout. Vám taky? V tom případě mám pro vás tip na čtení.

V poslední době pro nás, čtenáře teenagery nebo také pro mladé dospělé, vycházejí knížky stejného typu. Tedy takové, které mají stejnou linii příběhu a zápletku. Proto bych vám velice ráda doporučila knihu jménem Sirotčinec slečny Peregrinové pro podivné děti. Je to knížka, která mě velice překvapila. Sama jsem se divila, jak mě vtáhla do svého světa, který se oddělil od stereotypu ostatních knih. Autorem tohoto románu je Ransom Riggs, který momentálně žije v Los Angeles a Sirotčinec je jeho první knížka.

O čem kniha je?

Příběh je o chlapci jménem Jacob, který má úžasného dědečka. Ten mu vypráví různé příběhy ze svého života. Jak žil za druhé světové války a jak se zachránil tím, že ho rodiče poslali na slunečný ostrov do sirotčince, kde ho chránil pták kouřící dýmku. Tento sirotčinec ale nebyl ani trochu obyčejný. Jeho obyvatelé měli podivné schopnosti a vlastnosti. Jacobovi vrtá hlavou, jestli jsou dědečkovy příběhy pravdivé. Po drastické události začne po tajuplném dědečkově ostrově pátrat a dozví se spoustu podivných věcí...

A co na knihu říkám já?

Když jsem se na knihu poprvé podívala, působila na mě velice tajemně a trochu i zlověstně. Na obálku byla vybrána jedna z podivných fotografií, které knihu obohacují a rozhodně zvětšují zážitek z četby. Některé z nich způsobují strach, protože autor zvolil opravdu podivné záběry. Možná i vás překvapí, jak na vás dolehnou.

Přestože byl děj občas trochu pomalejší, pak přišla akce a špetka hororového žánru. Kniha na mě místy působila i trochu morbidně, a to díky již zmiňovaným fotografiím.

Celkově se mi Sirotčinec velice líbil a doporučila bych ho snad každé věkové kategorii. Najdete v něm humor, romantiku i strach z neznáma. Proto neváhejte a zajděte do knihovny nebo knihkupectví, kde tuto knihu určitě najdete.

Více informací můžete najít na stránkách jota.cz nebo na tajemnaknihovna.blogspot.cz ☺

Pro chvílku oddechu

J. Růžičková, tercie

Policie a její chytří následovníci :D

Co znamená 50 policejních aut před zvláštní školou?
Třídní schůzka.

Einsteinové jsou mezi námi :D

„Karle, asi jsem geniální“, povídá policajt kolegovi.

„Jakto?“ diví se parták.

„Představ si, že jsem si koupil puzzle a na něm je napsáno 3-5 let. No, vidíš a mně to trvalo jenom jeden rok.“

Z KRUTÝCH POLICEJNÍCH ZÁPISŮ

Po převozu do nemocnice lékař konstatoval smrt pacienta, ale to jsme tušili, už když jsme ho našli na třech místech v lese.

Pachatel odcizil ze zásuvky vedoucího nezjištěné množství pětikorunových mincí v celkové hodnotě 300 Kč.

Nejdříve jsem si myslel, že jen žertuje a že po mně střílí slepými náboji. Když mě odváželi do nemocnice, tak jsem si to už nemyslel.

Několikrát jsem ho vyzval, aby zastavil, ale on padal z okna dál.

Po několika dalších metrech zabočil sledovaný vpravo, což jsme nepředpokládali a pokračovali dál rovně.

V tom parku jsem byl jen já a pachatel. No a ještě asi padesát jiných lidí, které jsem neznal.

Vystřelil jsem na něj služební zbraní až poté, co jsem střílel do vzduchu, ale to bylo tři dny před tím, a to zadržený asi neslyšel.

Služební pes sledoval stopu několik metrů a poté usnul.

Zadržený se při zatýkání bránil, jako kdyby věděl, že ho chceme zatknout.

Nasadil jsem mu pouta, a než jsem se vzpamatoval, utekl i s policejním psem.

Služební pes sice zadržel pachatele, ale pouta jsem mu musel nasadit já.

Zadržený při zatýkání kousal, proto to asi služební pes nevydržel s nervy a kousl ho také.

J. K. se při zatýkání bránil tak intenzivně, že jsme se po chvíli bránili my.

Hrubě mne urážel, tak jsem ho mírně uklidnil obuškem.

Narazil jsem do telefonního sloupu, protože jsem chtěl zabít mouchu.

Ten nákladák nacouval skrz přední sklo do manželčina obličeje.

Když jsem přijížděl domů, vjel jsem omylem do jiného dvora a naboural do stromu, protože ho doma na tomto místě nemám.

To druhé auto do mě nabouralo bez jakéhokoli předchozího varování.

Před jízdou jsem něco vypil. To ale nebylo nic proti žizni, kterou jsem měl. Nehodu tedy zavinila manželka, která přesotila oběd.

Ten děda, kterého jsem porazil, by se na druhou stranu silnice stejně nedostal.

Myslel jsem si, že mám stažené okénko. Zjistil jsem ale, že je zavřené, když jsem vystrčil ruku ven.

S odcizeným autem jsem jel dost rychle, nemohu ale říci kolik, protože se mi všechno pro opilost rozmazávalo. V autě jsem ale už nepil.

Chodec do mě narazil a pak mi skočil pod auto.

Ten chodec váhal, kterým směrem se má vydat, a tak jsem ho přejel.

Když se mi stala nehoda, řídil jsem vůz už čtyřicet let a usnul za volantem.

Kde se vzalo, tu se vzalo, přijelo neviditelné auto, narazilo do mého vozu a zase zmizelo.

Řekl jsem policii, že nejsem zraněný, ale když jsem si sundal klobouk, zjistil jsem, že mám frakturu lebky.

Ve tváři toho starého pána, který se odrazil od kapoty mého auta, jsem si všiml nečekaně smutného výrazu.

Nepřímou příčinou této nehody byl chlapík v malém autě s velkou hubou.

Před jízdou jsem požil alkohol v množství šesti velkých alkoholů, ale podotýkám, že zatačku jsem přehlédl jen proto, že foukal dost silný vítr.

Telefonní sloup se rychle přibližoval. Snažil jsem se mu uhnout z cesty, ale najednou mi narazil do předku auta.

Doktoři byli vždy záłudní :D

Dostal jsem nějaký prášky na tu moji paranoidní schizofrenii, ale neberu to. Myslím, že ten doktor po mně jde.

Vynalézavý kluk

Ptá se máma Pepička: „Proč krmíš slepice čokoládou?“
On odpoví: „Aby mi snesly kindervejce.“

Věděli jste, jak se vyrábí točená zmrzlina?

Na koupališti snímá chlápek videokamerou zmrzlinu. Někdo se ho ptá: „Co to děláte?“
„No přece točenou zmrzlinu,“ vysvětluje amatérský kameraman.

Natírání oken je složité :D

Proč si policajti zvou na natírání oken odborníky?
Když je natřou sami, nevidí ven.

Co byste dělali vy?

Vystoupí dvě blondýnky z auta a zabouchnou si vevnitř klíč.
Jedna se zkouší dostat dovnitř pilníkem a druhá rukama.
Vtom začne hřmít a jedna říká: „Ježiši Jano, začíná pršet a my jsme nezatáhly střechu!“

A kdo za to může?? :D

„Pepičku, jak je možné, že máš v písemce stejný počet chyb jako tvůj soused?“
„To je, prosím, jasné - oba máme stejnou paní učitelku!“

S tím sypáním to trochu přehnali :D

Jdou dva lední medvědi po Sahaře a jeden povídá: „Hergot, tady to ale muselo klouzat!“
„Proč myslíš?“
„No, že tak sypali!“